

NIEUWSBRIEF

STICHTING VETERANEN OEGSTGEEST

Jaargang 3 - nummer 2

Februari 2024

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746
E-mailadres : st.veteranen.oegstgeest@gmail.com

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

(Bij de voorplaat: Het Veteranencafé van 11 januari 2024.)

Inhoudsopgave:

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).
2. Mededelingen van het Bestuur/Redactie.
3. Stolperstein onderzoek (vervolg)
4. De Veteranenpen: Het verhaal van Joop Verdonk.
5. WW-II Museum "Blauwbaai" op Curaçao.
6. Bezoeken aan VOC's.
7. Veteranencafé.
8. Dan liever de lucht in.
9. Humor in uniform.
10. Foto-collage.

1. Bestuursleden.

Voorzitter
Joop Verdonk

Secretaris
Barbera Hermans-Groen

Penningmeester
Bert Hermans

Alg. bestuurslid en Hoofdredacteur
Willem van den Houten

Alg. bestuurslid
Edwin Dusoswa

2. Mededelingen van het bestuur.

- **Veteranencafés in 2024**

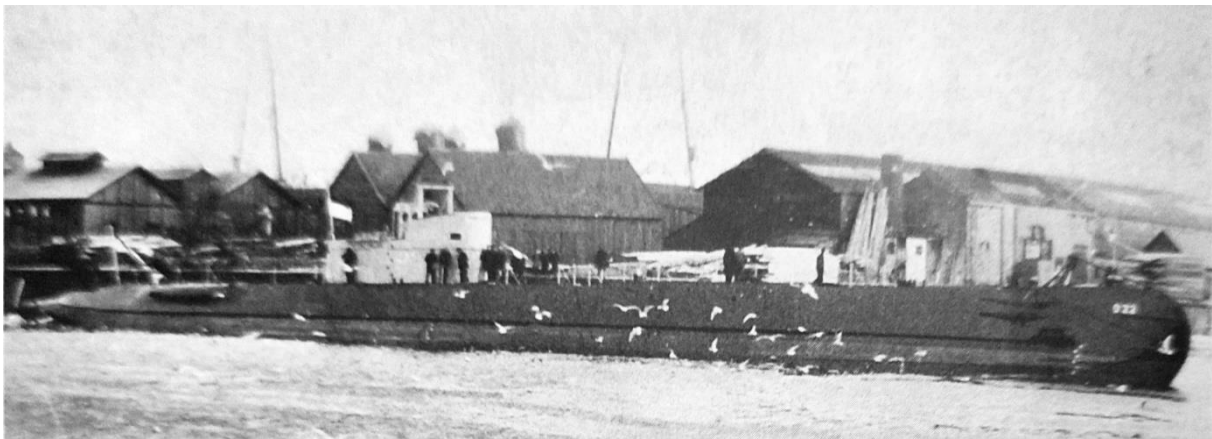
Op 8 februari, 14 maart, 11 april, 9 mei, 13 juni, 11 juli, 8 augustus, 12 september, 10 oktober, 14 november en op 12 december 2024. Van 16:00 tot 18:00 uur kunnen alle veteranen en oud-geüniformeerden van Oegstgeest en omstreken weer terecht in de Bomenzaal van het Dorpscentrum. Consumptie-muntjes zijn ter plaatse te koop bij de penningmeester à € 2,- per stuk.

Na overleg met het beheer van het Dorpscentrum, is er overeengekomen dat er geen zelf meegebrachte etenswaren of snacks meer genuttigd worden tijdens het Veteranencafé. Met ingang van het eerstvolgende Veteranencafé worden de hapjes verzorgd door de Leo Kannerschool (intern gevestigd in het Dorpscentrum) en zullen worden bekostigd door het bestuur.

Dus, hoe goed bedoeld ook, geen etenswaren meer meebrengen naar het Veteranencafé!

3. Onderzoek Stolperstein

Mogelijk weet u het nog, tijdens de jaarlijkse Oegstgeester Veteranen Bijeenkomst op het gemeentehuis is er aan de Oorlogsgravenstichting Oegstgeest toegezegd dat de Stichting Veteranen Oegstgeest een Stolperstein wil adopteren. Vervolgens heeft de Oorlogsgravenstichting en het comité Herdenken en Vieren, bij monde van Dhr. Robert Scheltens, ons laten weten dat zij ons aanbod enorm waarderen. Nadat wij uitgebreide uitleg hadden ontvangen aangaande de procedure van de aanvraag, volgde het verzoek of wij zelf het onderzoek ter hand wilden nemen. Dhr. Scheltens meldde namelijk dat er op lijst van aan te vragen Stolpersteine in Oegstgeest een militair stond. Het leek hem wel gepast dat wij als Veteranen een Stolperstein zouden aanvragen voor een gesneuvelde mede-Veteraan. Het betreft Matroos 1^e klasse Joseph Johannes van Iterson, die vanuit Oegstgeest vertrokken was naar Vlissingen en via het Hr.Ms. "Wachtschip" en na een aantal overplaatsingen uiteindelijk aan boord van onderzeeboot Hr.Ms. O-22 was geplaatst.

De O-22 bij de Schelde-werf, vlak na de tewaterlating.

Op 12 november 1940 is onderzeeboot O-22 met man en muis vergaan op het Skagerak, met Matroos 1^e klasse van Iterson aan boord. Geen van de bemanningsleden heeft de ramp overleefd en pas in 1993 is de onderzeeboot teruggevonden.

Inmiddels hebben wij alle noodzakelijke en vereiste documentatie via het Nationaal Archief, de Oorlogsgravenstichting en het Gemeente Archief kunnen bemachtigen. Ook hebben we de 84-jarige zoon van het Oorlogsslachtoffer kunnen opsporen en er is sindsdien een intensief contact met hem. Alle documenten zijn ter hand gesteld van hartelijk bedankt voor het in korte tijd verzette werk en hij gaat de aanvraag indienen.

A.o.o. der KMar bd Bert Hermans

**VLAK VOOR HET TER PERSE GAAN VAN DEZE NIEUWSBRIEF,
BEREIKTE ONS HET NIEUWS DAT DE STICHTING SOLPERSTEINE ONS
GEEN STOLPERSTEIN WILT TOEKENNEN.**

(advertenties)

Dorpscentrum Oegstgeest is op zoek naar vrijwilligers!
Wil je meer weten of heb je vragen?
Neem dan contact op met bedrijfsleider, Ruud Brouwer via :
bedrijfsleider@dorpscentrumoegstgeest.nl

WWW.KRINGLOOPOEGSTGEEST.NL

Word vrijwilliger

De SOEK biedt vrijwilligers een gezellige en informele werkplek. Je werkt bovendien altijd in teamverband. Je krijgt de kans nieuwe vaardigheden te leren en je eigen kennis en ervaring aan collega's door te geven. Omdat alle vrijwilligers samenwerken en met klanten omgaan, is het van belang dat je klantvriendelijk bent.

Bij de Soek kun je veel verschillende taken op je nemen, afhankelijk van je belangstelling. Het werk is nooit saai of eentonig!

Unie van Nederlandse Veteranen

Kameraadschap

Loyaliteit

Saamhorigheid

Wie zijn wij:

Wij organiseren jaarlijks twee bijeenkomsten, waarvan 1 Algemene ledenvergadering. De bijeenkomsten hebben het karakter van een reünie met een gezamenlijke maaltijd.

Naast deze bijeenkomsten nemen wij deel aan herdenkingen, zowel Nationaal als lokaal, defilé in Wageningen en op de Veteranendag in Den Haag.

Verder is onze vereniging vertegenwoordigd in het Veteranen Platform.

De Unie van Nederlandse Veteranen wil graag dat u onze gelederen komt versterken.

Doel van de Vereniging:

Het bestendigen en waar nodig verstevigen van het saamhorigheidsgevoel bij hen die in de Krijgsmacht dienen of gediend hebben.

Het bevorderen van vriendschappelijke betrekkingen en samenwerking op nationaal en internationaal niveau.

Het ijveren voor een blijvend eren en op waardige wijze gedenken van de gevallenen.

De vereniging tracht dit doel te bereiken middels een werkwijze die niet is gebonden aan enig politieke, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging.

Meld u aan als lid:

Het lidmaatschap staat open voor een ieder die bij de Krijgsmacht heeft gediend (man/vrouw). Zowel Veteraan als niet-Veteraan kan lid worden van de Unie van Nederlandse Veteranen.

Info of aanmelden kan via de website: www.unievannederlandseveteranen.nl

Of een e-mail aan: secretaris@gmail.com

Voor nadere gegevens kunt u zich ook wenden tot Willem van den Houten of Bert Hermans van de Stichting Veteranen Oegstgeest.

4. De Veteranenpen.

Joop Verdonk

▪ **Reden voor dit verhaal**

Ik neem hierbij de veteranenpen over van Tammo van Hoorn, die in de vorige editie van het Veteranenblad de lat hoog heeft gelegd. Ik ga proberen hoewel het inmiddels meer dan vijftig jaar geleden is jullie mee te nemen in mijn loopbaan binnen defensie.

▪ **Status**

Laat ik beginnen om mij even voor te stellen. Ik ben Joop Verdonk en ben geboren op 7 juli 1950 in Den Haag. Ik ben getrouwd met Birgitta en heb een dochter, een zoon en een kleindochter. Ik woon, na nogal wat omzwervingen, nu bijna dertig jaar in Oegstgeest, waar ik goed geworteld ben.

Ik heb mijn jeugd doorgebracht in Den Haag, waar ik op het Thorbecke Lyceum na aanvankelijk een aantal jaren gymnasium heb gevolgd uiteindelijk in 1970 met een HBS- B diploma vanaf gekomen ben. Ik hobbyde graag met stroompjes, weerstandjes en dergelijke en dacht erover om naar de TU in Delft te gaan om elektrotechniek te gaan studeren. **Echter.....**

▪ **Loopbaan Defensie**

In die tijd bestond de dienstplicht nog. Een combinatie van studeren en dienstplicht vervullen leek een mooie optie. Ik werd opgeroepen om gekeurd te worden voor het Koninklijk Instituut voor de Marine te Den Helder. In het Marine Opkomst Centrum werd ik met nog een 300- tal 'keurlingen' gedurende een aantal dagen getest, gekeurd en gewogen. Het was een afvalrace. Herhaaldelijk klonk door de intercom: "Keurling Blindgeschoten melden met jas en tas bij de portier, waarna de betreffende persoon afgevoerd werd naar het treinstation.

Ik doorstond alle tests en bevond me plotseling als eenzaam jongmens in een zaal waar achter een groene tafel een tiental mannen met veel goud en sterren zat. Één van hen week af omdat hij een broek met een rode bies droeg. Deze persoon stelde mij een directe vraag of ik wel eens erover nagedacht had om officier bij het Korps Mariniers te worden. "nee meneer, ik weet ook niet precies wat dat inhoudt". Ik had me namelijk gefocussed op de elektrotechnische dienst. "Mag ik je uitnodigen om een dagje bij het Korps te komen kijken" werd mij gevraagd. Je raadt het al: ik was daarna verkocht. Wanneer je mijn verhaal verder leest zal blijken dat deze generaal (ik kwam daar pas later achter dat dit de Korpscommandant was) over mensenkennis beschikte.

- **Koninklijk Instituut voor de Marine**

In augustus 1970 trad ik als 20-jarige aan op het KIM om als één van de 82 jongstejaars adelborsten met in eerste instantie een driejarige gecombineerde praktijk- en wetenschappelijke opleiding te beginnen.

- **Praktijkjaar**

In augustus 1973 volgde de aanstelling en beëdiging tot Tweede luitenant der Mariniers, waarbij ik operationeel ingedeeld werd en het commando kreeg over een kleine dertig onderofficieren/manschappen van een 81 mm mortierpeloton. Redelijk snel werd ik ingewerkt en nam deel aan een internationale oefening met Engelse collega's in Noorwegen.

- **Terug naar het Koninklijk Instituut**

Na dit uitermate praktische jaar waar ik veel geleerd heb van de ongeveer 15 beroepsonderofficieren, waar ik leiding aan moest geven (!) was de gang terug naar het KIM voor een jaar voortgezette wetenschappelijke vorming best wel lastig.

- **Eerste operationele plaatsing**

Augustus 1975 volgde een plaatsing als eerste luitenant pelotonscommandant bij de Bijzondere Bijstandseenheid Mariniers (BBE). Deze eenheid is opgericht na het gijzelingsdrama in 1972 bij de Olympische Spelen in München in 1972. Een van oorsprong normale infanteriecompagnie met een wel heel speciale taakopdracht. Het hard kunnen optreden bij een gijzeling of kaping. Deze eenheid had al ervaring opgedaan bij de gijzeling in de Scheveningse strafgevangenis en bij de gijzeling in de Frans ambassade in Den Haag.

Het werd een tijd van oefenen, situaties nabootsen, materiaal uittesten en oefenen met andere eenheden van de krijgsmacht waaronder scherpschutters.

Op 2 december 1975 kaapten een zevental Molukse terroristen een trein in Drenthe (Wijster) en even later werd ook het Indonesische consulaat in Amsterdam bezet.

Ik werd met mijn peloton ingezet bij de trein, waar als snel drie doden te betreuren waren. Er werden plannen gemaakt om de trein te bestormen om de gegijzelden te ontzetten maar zover kwam het niet. Na eindeloos onderhandelen gaven de gijzelnemers zich op 15 december over aan de Nederlandse autoriteiten. We gingen ernaar toe met onze normale reguliere infanterie uitrusting maar gaandeweg deze bijna drie weken werd er uit de gehele wereld het modernste materieel om een beëindigungsactie professioneel te kunnen uitvoeren aangevoerd. Met deze ervaringen voldoende stof om nog zorgvuldiger en doelgerichter te kunnen trainen.

Maandag 23 mei 1977 was het weer raak. Negen Molukkers gijzelden weer een trein bij het dorpje de Punt in Drenthe. Deze Molukkers hadden net als wij geleerd van de vorige treingijzeling en hadden besloten niet dezelfde fouten te maken. Er volgde weer een drie weken durende gijzeling, waarbij de onderhandelingen tussen de overheid en de kapers zo verhardden dat de regering besloot om op 11 juni de gijzeling gewapenderhand te beëindigen. Bij het eerste morgenlicht gingen we erop af en ontzetten de gegijzelden en voerden we drie gijzelnemers, die zich overgegeven hadden af. Zes terroristen en twee burgerslachtoffers door het vuur van de lange afstand schutters.

Dwight. D. Eisenhower zei het reeds in de Tweede Wereldoorlog: "If you fail to plan, you are planning to fail...". Wat ik hiermee probeer te zeggen is dat je (en dat geldt niet alleen voor de krijgsmacht) continu bezig moet zijn om je voor te bereiden op iets waarvan je hoopt dat het nooit gebeurt. Gebeurt het toch, dan ben je erop voorbereid en als je door de goede voorbereiding het tot een goed eind weet te brengen dan heb je goed gewerkt. Alle hulde dus voor deze jonge mariniers, die- wetend wat er zich in de trein afspeelde- hun professionaliteit hebben laten zien de gegijzelden hebben bevrijd en drie terroristen, die zich overgaven uit de trein hebben gehaald.

Als helden werden we bejubeld in de media en bij onze terugkomst in de kazerne. Heel veel later veranderde dat beeld. Werden de helden uitgemaakt voor moordenaars en de Molukse terroristen voor verzetsstrijders. Ik kom daar verderop op terug.

In dezelfde tijdspanne waarin de treingijzeling plaatsvond werd ook de lagere school in Bovensmilde met 100 jonge kinderen gegijzeld. “Van Agt wij willen naar huis” scandeerden de kinderen voor het open raam. Een beeld om nooit te vergeten

- **Hare Majesteits Tjerk Hiddes**

Amper bekomen van deze ervaring werd ik overgeplaatst naar één van Hare Majesteits fregatten om daar als vliegdekofficier/ scheepsduikofficier/ OS&O officier en officier benedenschap te functioneren. Een hele leuke ervaring om aan boord kennis te maken met de verschillende functies en functionarissen, die zo'n complex oorlogsschip varende en functionerend houden. Daar ook ervaren hoe goed mijn keuze voor het Korps Mariniers was geweest (dank u wel Generaal!). Veel gesproken met de aan boord zijnde elektrotechnische/ wapentechnische collega, die leuk werk had maar minder afwisselend dan dat van mij.

- **Uitwisseling met de Royal Marines in Bickleigh Barracks, Devon.**

Dan volgt een jaar uitwisseling met de Royal Marines in Engeland. Na eerst de commando opleiding in Lympston gedaan te hebben waar ik al doende ook nog zes jonge beroepsofficieren moest coachen werd ik geplaatst als waarnemend compagniescommandant bij 42 Commando in Bickleigh Barracks bij Dartmoor, die net terug waren van een periode Noord Ierland, om eigenlijk meteen naar Noorwegen te vertrekken voor een driemaandelijks Arctic Warfare opleiding. Drie maanden sneeuw op de langlaufski's met dertig kilo bepakking op de rug. Ik dacht redelijk Engels te

kunnen spreken maar het was best lastig om het Cockney, Leicesters, Birmingham, Liverpool etc. accent van de Engelse mariniers te volgen. Maar als je tijdens een zgn. 'white out' vijf dagen met elkaar in een tentje vertoeft leert dat snel. Al met al een ontzettend fijne tijd. Veel leuke Engelse collega's leren kennen en samengewerkt met een eveneens gedetacheerde Amerikaanse collega van het United States Marine Corps.

- **Opleiding tot Onderofficier van Ghentkazerne Rotterdam**

Vervolgens heb ik alle opgedane ervaring mogen overbrengen aan de mariniers in de van Ghentkazerne, die ervoor gekozen hadden om onderofficier te willen worden. Een prachtbaan omdat hier het beroepskader voor de toekomst gemaakt werd. Ook een moeilijke baan omdat als je hier met elkaar niet goed en zorgvuldig mee omgaat, je de

mogelijkheid creëert dat dit jonge kaderlid de door jou gemaakte fouten dupliceert in zijn optreden met andere collega's. Maar ook erg dankbaar. Nog veertig jaar later spreek ik af en toe mannen, die ik daar heb mogen begeleiden.

▪ **Ministerie van Defensie Militair Adjudant van de Minister van Defensie**

Als Kapitein der Mariniers werd ik in 1981 geplaatst op het Ministerie van Defensie als militair adjudant van de Minister van Defensie bij achtereenvolgens Minister de Geus en Minister van Mierlo. Tevens was ik daar stafofficier bij de Chef Defensiestaf waardoor ik zowel in de politieke als militaire keuken kon kijken. Ongelooflijk boeiend hoe een niet- vakminister als Hans van Mierlo in eerste instantie argwanend bekeken werd en vervolgens zich erg geliefd maakte in deze wereld, waardoor hij later nog eens gevraagd is om toe te treden tot een kabinet zonder dat D'66 in de coalitie zat. Ook enorm boeiend om live mee te mogen maken hoe na nachtelijke beraadslagingen tijdens een NAVO- top in Glenneagles (Schotland) van Mierlo de zgn. Zero-option qua kernbewapening formuleert. Een ontzettend boeiende functie voor een jong mariniersofficier.

Echter, direct na de tweede treinkaping was mijn toenmalige commandant vertrokken naar de Luchthaven Schiphol om daar Commandant Luchthavenpolitie te worden. Een jaar later de tweede collega mariniersofficier naar diezelfde luchthaven met de toezegging naar mij om- indien er een plekje zou komen- ook voor mij daar een job aan te bieden. Dat deed zich voor in 1982. Ik had daar in eerste instantie, gezien mijn meer dan plezierige carrièregang, geen oren naar. Maar weer een wijs man (Hans van Mierlo), die mij zei: "Ieder mens heeft in zijn leven een paar maal een trein die voor jou bestemd is. Neem je die niet dan is hij voorbij! Ik denk dat dit jouw trein is".

Ik denk dat hij gelijk had. Ik wist op dat moment enigszins wat mijn nieuwe plaatsing zou worden op de carrièreladder. Niets mis mee, maar gezien de opgedane ervaring van de voorgaande negen jaar niet helemaal in de lijn van mijn verwachting. Per augustus 1982 eervol ontslagen als beroepsofficier en aangetreden als Hoofd Uitvoering bij het Korps Luchthavenpolitie op Schiphol.

▪ **Conclusie**

Terugkijkend en wetend wat ik nu anno 2024 weet zou ik de keus voor het Korps Mariniers weer maken. Een fantastisch bedrijf waar je als jong officier alle kansen krijgt om je te ontplooiën en om avontuurlijke dingen te doen. Wat te denken van een

commando opleiding, militair parachutist met operationele sprongen, koudweergeïnd, alle wapenspecialisaties bij het Korps, scheepsduikopleiding, vliegdekofficier en inzicht in politieke en militaire strategie. De keus om dat te verlaten was moeilijk maar gezien het vervolg in de civiele wereld een juiste.

▪ Nasleep

Even een sprong in de tijd van. Meer dan 40 jaar om iets te vertellen over de nasleep van de beëindiging van de treingijzeling in de Punt in 1977.

In juni 2013 publiceerde een journalist samen met één van de vanuit gevangenschap vrijgekomen treinkapers op basis van een eigen reconstructie een artikel over de in hun ogen toedracht van deze beëindiging. Zij baseerden zich op allerlei documenten en verweten de Staat bovenmatig geweld te hebben gebruikt en verantwoordelijk te zijn voor de dood van twee treinkapers Hansina Uktolseja en Max Papilaya, die naar hun mening door de mariniers ten onrechte gedood zouden zijn.

Dit verhaal werd gretig opgepikt door sommige media en het beeld zoals eerder geschetst begon te kantelen. Helden werden moordenaars en terroristen verzetstrijders.

Het Korps Mariniers en Defensie hadden zich tot nu toe altijd op het standpunt gesteld dat er niet over de inzet van de mariniers gesproken zou worden om ten eerste degenen, die ingezet zijn niet in gevaar te brengen en ten tweede om toekomstige operaties niet voor de voeten te lopen. De zaak liep door en in 2017 diende deze zaak voor de rechtbank in Den Haag waarbij betrokken mariniers, waaronder ik, als getuigen in anonimiteit gehoord werden. De rechtbank veegde de aanklacht van bovenmatig geweld en het doden van de twee Molukkers door de mariniers van tafel.

De eiser ging in hoger beroep bij het Gerechtshof, waarbij de landsadvocaat in deze zaak het woord voerde namens defensie en ook het hof verwierp de eisen. Pas na 43 jaar (!) kwam er eindelijk een eind aan deze treinkaping. Een proces, dat duidelijk bij de mariniers die opgetreden zijn impact heeft gehad maar waar zij zich conform de afspraak nooit over hebben kunnen uitspreken. Dat heeft bij een aantal van hen door de jaren heen geleid tot fysieke en psychische klachten. Mede daarom heeft de Minister van Defensie aan hen, die ingezet zijn bij de trein in de Punt, in 2014 de veteranenstatus verleend met de daaraan verbonden faciliteiten.

Tot hier mijn militaire loopbaan. Of er nog **'leven is na defensie'** zal ik u op dit moment besparen. Dat komt mogelijk later nog wel eens.

Het kostte enige moeite om alles na al die jaren weer terug te halen maar het heeft me plezier en voldoening gebracht.

“Ik overhandig bij deze de Veteranenpen aan Koos Verhaar.”

5. WW-II Museum “Blauwbaai” Curaçao.

De lezer van deze Nieuwsbrief vraagt zich wellicht af, wat heeft het WW-II Museum “Blauwbaai” op Curaçao met de Stichting Veteranen Oegstgeest te maken. Wel, dat zullen we aan de hand van dit verhaal uitleggen.

Naar aanleiding van de verrassingsaanval op Pearl Harbour, op 7 december 1941, raakte Curaçao bij de oorlog betrokken: de olieraffinaderijen van de kleine eilandjes Aruba en Curaçao, waren goed voor 80% van de totale voorraad vliegtuigbenzine van de Westelijke Geallieerden. Deze vitale aanvoer moest beveiligd worden en in het kader van de uitstekende militaire samenwerking tussen Nederland en de Verenigde Staten, arriveerden op 13 januari 1942 de eerste Amerikaanse troepen op Curaçao. Zij werden gehuisvest op de voormalige plantage “Blauw”, die ten Westen van de hoofdstad Willemstad was gesitueerd. “Blauw”, vroeger een plantage van 226 hectare groot, werd in 1701 als plantage ontwikkeld; zij veranderde verschillende keren van naam en eigenaar, maar in de volksmond bleef de naam “Blauw” bestaan.

Volgens Allan van der Ree, de initiatiefnemer van het WW-II Museum “Blauwbaai” op Curaçao, werd op de hoge kusttrichel van de voormalige plantage een uitgebreide kustbatterij aangelegd. De strategische ligging was ter verdediging van zowel de haven en de Shell-olieraaffinaderij, alsmede de vele opslagtanks bij de nabijgelegen Bullenbaai. Hier bevond zich namelijk de grote opslag- en verschepingslocatie van de voor de Geallieerden zeer belangrijke vliegtuigbenzine. De Shell-raffinaderij was de grootste raffinaderij ter wereld en samen met de raffinaderij op Aruba, de Lago Oil & Transport Co Ltd. waren ze van vitaal belang voor de oorlogsinspanningen van de Geallieerden.

De Amerikanen brachten al hun eigen materiaal mee, evenals vele ondersteunende wapens en instrumenten, zoals zware kanonnen, luchtafweergeschut, schijnwerpers, luister-apparatuur en radars, die ook op andere strategische punten op het eiland werden geplaatst. De kanonnen waren elke dag, 24 uur bemand en stonden steeds gereed, om direct te kunnen vuren.

Op de Noordwestzijde van plantage “Blauw” legden de Amerikanen hun basiskamp aan, omheind met rijen prikkeldraad, waar ook nog een batterij was met 40mm luchtafweergeschut, een commandopost en zoeklichten. Verder waren er barakken voor 213 man, medische en logistieke diensten, keukens, wasgelegenheid, toiletten en onderhoudsdiensten. Tevens werden er 7 ondergrondse munitiebunkers gegraven en was een apart garagecomplex nodig, om het rollend materieel paraat te houden. Ook waren er vooruitgeschoven posten met machinegeweren.

Het meest opvallend was toch wel het imposante bewapenings-bouwwerk, bestaande uit vier grote, ronde betonnen roterende platformen, die 360 graden konden draaien. Hierdoor kon de vijand, uit welke richting hij ook kwam, niet aan het artillerievuur ontkomen. Op de vier platforms waren “Long Toms” geplaatst: 155mm kanonnen met een looppengte van bijna 7 meter en een massagewicht van 14 ton.

Het "Battle Station Blauw" heeft echter nooit een schot in gevecht gelost. "Never fired a shot in anger", zoals dat heet. Wel was er een incident in juni 1942, waarbij een Duitse onderzeeër (U-boot) vlak voor de kust van Blauwbaai boven water kwam. Toen vuurde het "Battle Station" wel vijf granaten af, maar bij het allereerste schot, dook de "geschrokken" U-boot weer snel onder water en ontkwam. Het betrof hier vermoedelijk de U-156, die een aantal weken later voor de Amerikaanse kust, door een Catalina vliegboot tot zinken werd gebracht. Voor het zover was, wist de U-boot de haven van San Nicolas op Aruba binnen te dringen en 3 olietankers tot zinken te brengen. Dat koste een groot aantal lokale levens.

De U-156 was niet alleen; de Duitse Kriegsmarine stuurde een "Wolfpack" naar de Caraïbische Zee. Zo'n "Wolfpack" (Gevechtsgroep) bestond uit 7 tot 10 U-boten. Ook een vijftal Italiaanse onderzeeërs maakte in 1942 de wateren rond de Antillen onveilig en wisten menig koopvaardijship tot zinken te brengen.

In datzelfde jaar kwam ook bij Bullenbaai de Duitse U-130 boven water en vuurde 8 brandgranaten af op de volle opslagtanks. Dat dachten ze tenminste; ze schoten op een paar grote lampen, die de Amerikaanse militairen tijdens de nachtdienst lieten branden en die ver weg stonden van de "echte" opslagtanks, die verborgen waren onder camouflagenetten. Er volgde een snelle reactie met gericht retourvuur van een op wacht staande Nederlandse marinier, van de Bullenbaai-batterij. Ook het "Battle Station" heeft ter aanvulling minsten één schot gelost, waarna de Duitsers snel op de vlucht sloegen. Duitse bronnen bevestigden op een later tijdstip, dat de bewapening ter plekke voldoende was, om hun gedurende de oorlog uit de buurt van Bauwbaai en de verschillende olieopslagplaatsen op Curaçao te houden. Toch zag een andere onderzeeër -de U-67- nog kans, om de haven van Willemstad binnen te dringen en eveneens drie olietankers te torpederen, met een groot verlies aan mensenlevens.

Behalve een aantal koopvaardijshepen tot zinken te brengen, wist de U-163 voor de kust van Curaçao, de Amerikaanse kanonneerboot USS Erie zwaar te beschadigen, die vervolgens bij Piscaderabaai aan de grond liep en bij het verslepen naar de haven van Willemstad alsnog zonk. Niet alleen op de Atlantische Oceaan, maar ook in het Caraïbisch gebied was de onderzeebootoorlog –in de jaren 1942 en '43- zeer heftig, waarbij heel veel schepen en mensenlevens verloren gingen. Ook de As-mogendheden (Duitsland en Italië) betaalden een hoge prijs. De meeste onderzeeërs keerden niet meer terug naar hun thuisbasis en belanden op de bodem van de zee.

Na de oorlog werden zowel de kanonnen, als de barakken en bunkers ontmanteld en zijn alle explosieven door de Amerikanen meegenomen. Bij het einde van de oorlog werd ook het terrein teruggegeven aan de eigenaar van de Plantage "Blauw" en in augustus 1945 verlieten de Amerikanen het "Battle Station" op Curaçao.

We maken nu een sprong in de tijd.

De diverse eigenaren van Plantage "Blauw" hebben nog tot aan het begin van de '90er jaren gebruik gemaakt van de Plantage. Aangezien Blauwbaai een populaire plaats op Curaçao was, werd het terrein in 1990 verkocht aan een projectontwikkelaar, die er het "Bleu Bay Curaçao Golf en Beach Resort" op aanlegde. Een luxe vakantiepark met diverse bungalows en golfbanen en een prachtige kust, om bij te zwemmen en/of te

duiken. Het vakantiepark had een eigen beveiliging, met aan het hoofd: Majoor Allan van der Ree.

De schrijver van dit verhaal was in 2010 enkele weken op Curaçao en te gast op de Marinekazerne "Suffisant", waar hij ooit (1963/'64) geplaatst was geweest. Een en ander had te maken met het opnieuw in gebruik nemen van een oude begraafplaats in Willemstad, waar een aantal leden van de Koninklijke Marine van voor en na de Tweede Wereldoorlog begraven liggen. Als speciaal afgevaardigde en bestuurslid van de Algemene Vereniging van Reserve Militairen (AVRM) mocht ik met een collega (oud-marinier) o.a. een krans leggen op deze begraafplaats.

Tijdens dit verblijf kwamen mijn collega en ik in aanraking met Allan van der Ree en werden wij uitgenodigd, om een bezoek aan het WW-II Museum "Blauwbaai" te brengen. Majoor van der Ree had op het eerdergenoemde "Beach Resort" een eigen beveiligingsbedrijf opgezet en had tot mijn verrassing, daarvoor gebruik gemaakt van het Handboek voor het Marine Beveiligings Korps, een eenheid waar ik ruim 30 jaar deel van had uitgemaakt. Wat nog verrassender was, was het feit, dat de vele bewakers c.q. beveiligers van het Resort, allemaal bewapend waren met Diemacogeweren, Glock-pistolen en shotguns. Na enige uitleg van de "chef", begrepen wij, waarvoor dit allemaal (nodig) was.

Majoor van der Ree nam ons mee naar de plaats waar de "Long Toms" in de oorlog hadden gestaan en toonde ons de betonnen draaicirkel van de 155mm. Ook werd een

bezoek gebracht aan een oude ondergrondse munitiebunker. Het was een interessant bezoek. Terug in Nederland dacht ik nog wel eens terug aan het WW-II Museum “Blauwbaai” en haar enthousiaste oprichter, maar Curaçao is nu eenmaal ver weg.

We maken wederom een sprong in de tijd. Medio 2023 bracht de voorzitter van de Stichting Veteranen Duin- & Bollenstreek (SVD&B), Majoor Grooters een bezoek van enkele weken aan Curaçao. Tijdens dit bezoek kwam ook hij in aanraking met Majoor Allan van der Ree en werd uitgenodigd, om een bezoek te brengen aan, U raad het al: Het WW-II Museum “Blauwbaai”! Dat museum was inmiddels flink uitgebreid. Op het fundament van één van de 16 barakken, die hier in de Tweede Wereldoorlog hebben gestaan, is een zeer natuurgetrouwe replica van zo’n barak neergezet, waarin de Amerikanen toen gehuisvest waren. Ook zijn er wat voertuigen uit die tijd geplaatst, zoals een speciale trekker, die ooit op het vliegveld Hato werd gebruikt om vliegtuigen te verplaatsen. Een onderstel van één van de vier roterende kanonopstellingen is ook te bezichtigen. Kustbatterij “Blauw” is overigens thans een beschermd monument. Majoor van der Ree vertelde Majoor Grooters hoe moeilijk het was, om artikelen voor het museum te verkrijgen en de geïnteresseerde bezoeker nam zich voor, om hem te helpen bij dit probleem.

Terug in Nederland werd tijdens een bestuursvergadering van de SVD&B besloten, dat na de opheffing van de Stichting -november 2023- er niet alleen een bedrag naar de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) zou gaan en de Libanon Stichting, maar dat er ook enkele artikelen zouden worden aangekocht en geschonken aan het WW-II Museum “Blauwbaai”. Inmiddels is er een originele pet van een Duitse U-boot

commandant (zeer zeldzaam, maar ook zeer duur!) door de SVD&B aangekocht en recentelijk geschonken aan het Museum, die daar vervolgens –begin december 2023- ten toon is gesteld. Vanwege de verschillende raakvlakken met zowel de SVD&B en de SVO is dit artikel dus geschreven.

Mocht U, de lezer, ooit eens met vakantie op Curaçao zijn, dan is het zeker de moeite waard, om een zeer interessant bezoek aan het eerdergenoemde WW-II Museum “Blauwbaai” te brengen.

6. Bezoeken aan Veteranen Ontmoetings Centra.

Op vrijdag 5 januari j.l. bracht het algemeen bestuurslid van de SVO tezamen met enkele trouwe bezoekers van het Veteranencafé een bezoek aan de Stichting Veteranen Ontmoetings Centrum Legerplaats bij Oldebroek (VOCLbO). Het gebouw waarin het ontmoetingscentrum is gevestigd, bevindt zich op het terrein van het Artillerie-museum 't Harde bij Oldebroek. Om bij het museum te komen en dus ook bij het VOCLbO moet men zich –telefonisch- bij de toegangspoort van het kazerneterrein melden, waarna men door personeel van het museum of door het personeel van de DBBO (Defensie Beveiligings en Bewakings Organisatie) wordt opgehaald en begeleid wordt naar de locatie die men wenst.

Het was eigenlijk een kort bezoek, omdat het onderkomen van de Veteranen der Artillerie op deze datum gesloten was. Toch was de voorzitter zo vriendelijk, om ons een uitgebreide rondleiding te geven. Na de rondleiding en na het uitwisselen van wat gegevens, brachten de Oegstgeester bezoekers nog enkele uren door in het Artilleriemuseum, wat op zich zelf al zeer interessant was.

Op vrijdag 13 januari j.l. bracht het algemeen bestuurslid van de SVO een bezoek aan de Stichting Veteranen Ontmoetings Centrum Walcheren (VOCW) in Zeeland.

Deze Stichting is gevestigd in het Elizabeth-Alexander Huis in Vlissingen, waar voorheen een Middelbare Technische School in was gevestigd. Wanneer men vanuit onze regio een bezoek wil brengen aan de “Zeeuwse Veteranen”, dan moet men daar wel een reistijd (per NS) van zo’n 6 uur voor over hebben. Het VOCW is iedere zaterdag –of op afspraak- van 10.00 t/m 16.00 uur geopend voor Veteranen en andere leden van de geüniformeerde diensten (Ambulancepersoneel, Brandweer, Politie en leden van de diverse Krijgsmachtonderdelen). Behalve het VOCW is ook de Algemene Marine Vereniging Zeeland (AMVZ) in het gebouw gevestigd. Elke maand wordt daar een saamhorigheidsmaaltijd georganiseerd (“blauwe hap”), waaraan tussen de 50 en 70 personen deelnemen. Veel Zeeuwse organisaties, zoals de NATRES, het Rode Kruis, de Zeekadetten, diverse zangkoren en soortgelijke groepen, maken dankbaar gebruik van de grote accommodatie, die ingericht is als een soort defensie-museum. Een aantal bezoekers van het Veterancafé van Oegstgeest, heeft in het verleden ook al een bezoek aan Vlissingen gebracht en gebruik gemaakt van de uitstekende maaltijd en, wat belangrijk is, de Zeeuwse gastvrijheid.

7. Veteranencafé.

Op donderdag 11 januari j.l. werd voor de eerste keer in het nieuwe jaar weer het Veteranencafé georganiseerd in het Dorpscentrum in Oegstgeest. Tussen 16.00 en 18.00 uur was er gelegenheid, om elkaar het beste toe te wensen en om een toast uit te brengen op het nieuwe jaar. De penningmeester verblijde iedere bezoeker met 2 gratis consumptiemunten, om 2024 op gepaste wijze te beginnen. Hij had ook nog saucijzenbroodjes gehaald bij de bakker, die gretig aftrek vonden bij de bezoekers. Enkele andere gasten zorgen er voor, dat er voldoende kaas en worst was, zodat niemand honger hoefde te lijden.

Tot slot kwam de beheerder van het Dorpscentrum nog met een grote schaal warme bitterballen, mini-loempia's en andere lekkernijen, waardoor de bijeenkomst niet meer stuk kon.

Uiteraard werd er nog uitgebreid nagepraat over de Kerst-Saamhorigheidsmaaltijd, die volgens vele deelnemers een groot succes was. Verder waren er wat (KM)boeken die ernstig bestudeerd werden en er werden –om de middag compleet te maken- wat sterke verhalen verteld.

Om 18.15 uur verlieten de laatsten van de 19 aanwezigen tevreden de “Bomenzaal” en keerden terug naar hun diverse woonplaatsen.

In overleg met de beheerder mogen er voortaan geen meegebrachte snacks of broodjes meer genuttigd worden. In het vervolg bestellen we deze snacks en broodjes bij de keuken van het Dorpscentrum zelf.

Dus alstublieft geen etenswaren meer meebrengen naar het Veteranencafé!

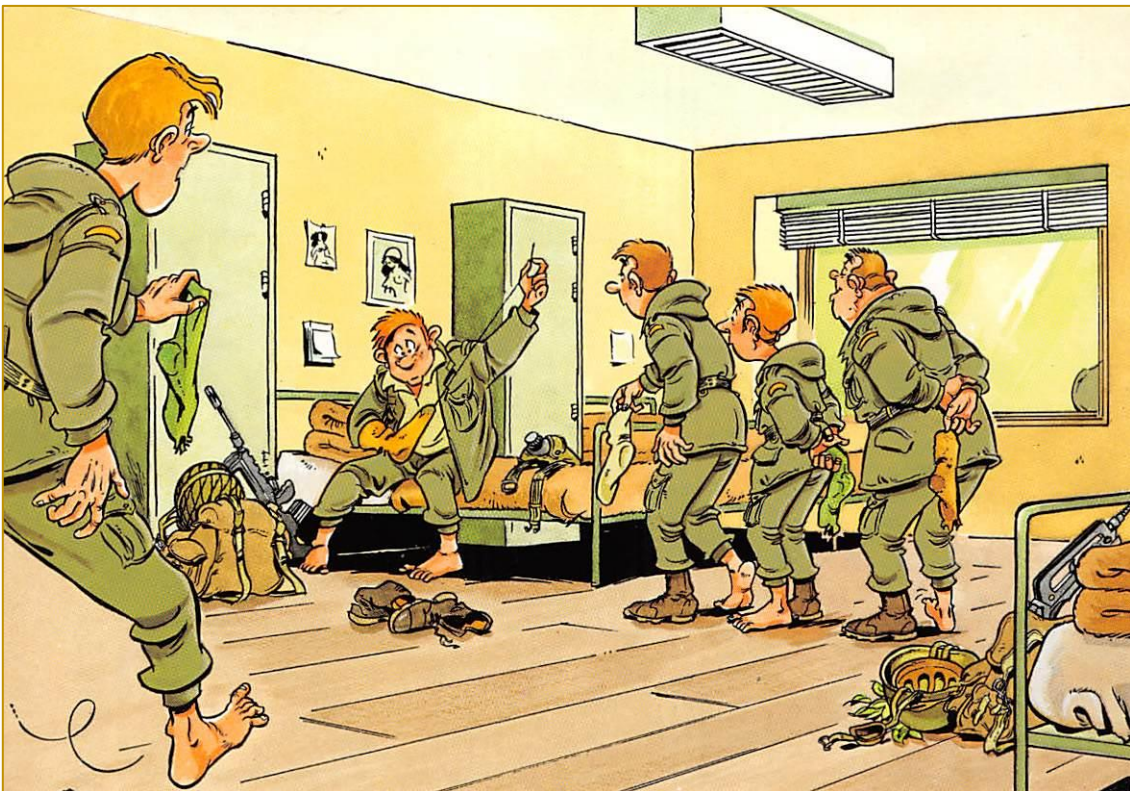
8. Van de KM via de KLU naar de KLM.

Ons voormalig algemene bestuurslid Eric Lentz (oud-officier van het Korps Mariniers, oud F16-vlieger bij Koninklijke Luchtmacht, met uitzendingen op zijn conto naar Haïti en Cambodja en diverse keren naar Afghanistan), die om privéredenen ons bestuur moest verlaten en naar elders is verhuisd, is recentelijk bij zijn huidige werkgever –de KLM- bevorderd tot Captain op de Boeing 737.

Wij wensen Eric in de toekomst een goede vaart en een behouden vlucht toe.

9. Humor in uniform.

10. Fotocollage.

Verhaal van Joop.

WW-II Museum "Blauwbaaf".

Veteranencafé.

VOC-LbO.